

РЕШЕНИЕ

№ 4509

гр. София, 07.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 09.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **3263** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 – 161 ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция: [населено място], район „К. село“, [жк], [жилищен адрес] чрез управителя Д. Б. Г., срещу Ревизионен акт №Р-222202190057763-091-001/11.09.2019 г. и Ревизионен акт за поправка на РА /РАПРА/ №П-22221719162072-003-001 от 03.11.2020 г., издадени от Г. И. М. – орган, възложил ревизията и Ю. С. Т.-С. – ръководител на ревизията, потвърден с решение № 150 от 27.01.2021 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ (ДОДОП) [населено място] относно отказано право на приспадане на данъчен кредит (ДК) общо в размер на 10 626.86 лв. за данъчните периоди м. 11.2016 г., м. 05.2017 г., м. 10.2017 г. и м. 12.2017 г. и начислени лихви за забава в размер на 3 429.41 лв., в т.ч. и за м. 02.2018 г. във връзка с извършена промяна в процедура по приспадане по чл. 92, ал. 1 от Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС).

Жалбоподателят излага доводи за незаконосъобразност на оспорения ревизионен акт като издаден при допуснати съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на закона. Счита, че отговаря на изискванията за признаване право на ДК, което се следвало ако са изпълнени изискванията по същество, дори и данъчно-задължените лица (ДЗЛ) да са пропуснали някои формални изисквания (решения на СЕС по дела С-95/07 и С-96/07 Ecotrade и С-385/09). Сочи, че поради технически грешки или проблем в справките-декларации (СД) и дневниците за покупки по ЗДДС били отразени други фактури. При опит за корекция, в

електронната система на НАП отново били подадени грешните фактури. Счита, че е представил пред НАП подробни обяснения и всички изискуеми документи за признаване правото на ДК. Жалбоподателят претендира съда да постанови решение, с което да отмени ревизионния акт в оспорената част и да му присъди сторените разноски.

Ответникът Директор на ДОДОП [населено място] оспорва жалбата, чрез юрк. М.. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна: Със заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № Р-22220219005776-020-001 от 02.09.2019 г., издадена от М. С. Х. – като заместник на Г. И. М. - началник сектор “Ревизии” в Дирекция “Контрол” на ТД на НАП [населено място], е възложено извършването на данъчна ревизия на жалбоподателя от органи по приходите Ю. С. Т.-С. (ръководител на ревизията) и А. В. К. за определяне на данъчните му задължения по ЗДДС за данъчни периоди от 01.10.2016 г. до 31.05.2018 г. в тримесечен срок, считано от датата на връчване на ЗВР на 18.11.2019 г. съобразно чл.114, ал.1 ДОПК, т.е. в срок до 18.02.2020 г. Със ЗИД на ЗВР от 17.02.2020 г. и от 16.03.2020 г. е удължен срока на ревизията съобразно чл.114, ал.2 ДОПК до 16.04.2020 г. Заповедите са издадени във формата по чл.113, ал.1 ДОПК и са връчени на задълженото лице по електронен път.

Компетентността на органа, възложил ревизията, произтича от раздел I, т.4 на представена от ответника Заповед № РД-01-818 от 10.05.2019 г., с която директорът на ТД на НАП С. е възложил на В. А. В. в качеството му на началник сектор „Ревизии“, отдел „Ревизии“, Дирекция „Контрол“ в ТД на НАП С. функциите на компетентен орган по чл.112, ал.2, т.1 и чл.119, ал.2 ДОПК. Със Заповед № РД-84-2200-974 от 27.08.2019 г. на директора на ТД на НАП С. М. С. Х. е определена да замества Г. И. М. за периода от 29.08.2019 г. до 02.09.2019 г., вкл., поради което съдът приема, че ревизията е възложена от компетентен административен орган.

Валидността на електронните подписи на приходните органи, подписали ЗВР, РД и РА, се установява от представените от ответника удостоверения на л.65-76 от делото, поради което съдът приема, че документите са подписани с валидни квалифицирани електронни подписи. Доказателствата не са оспорени от противната страна, вкл. по реда на чл.184 ГПК.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22220219005776-092-001 от 03.06.2020 г., връчен по електронен път на 31.08.2020 г. Дружеството не е упражнило правото си да подаде възражение по чл. 117, ал. 5 от ДОПК срещу констатациите на РД.

Ревизията приключва с РА №Р-22220219005776-091-001 от 03.11.2020 г., издаден от Г. И. М., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. – орган, възложил ревизията и Ю. С. Т. - С., на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С. – ръководител на ревизията.

На основание чл. 133, ал. 3 от ДОПК, въз основа на подадена молба вх. №Р-22220219005776-056-001 от 18.11.2020 г. и след извършена проверка за наличие на очевидна фактическа грешка, е издаден РАПРА №П-22220220193905-003-001 от 27.11.2020 г. Констатирано е, че в Таблица 1 на РА за данъчните периоди м. 04.2017 г., м. 08.2017 г., м. 11.2017 г. и м. 05.2018 г. са допуснати технически грешки в колони „Внесена сума“, „Дължимата сума“, „Сума за приспадане“, както и на ред „Лихви“,

описани подробно на стр. 1 и 2 от РАПРА. Нанесени са корекции в Таблица 1 и Таблица 3, в резултат на което е определен ДДС за довносяне в размер на 10 626,86 лв. /при определен с РА данък в размер на 10 657,32 лв./ и лихви в размер на 3 429,41 лв. /при определени с акта лихви в размер на 3 439,66 лв./. РАПРА е връчен по електронен път на 01.12.2020 г. Не са налице данни да е обжалван, поради което следва да се счита за влязъл в сила.

Предмет на спор в настоящото производство съгласно чл.156, ал.1 ДОПК е отказано право на приспадане на данъчен кредит общо в размер на 10 572,48 лв. за данъчните периоди м. 11.2016 г., м. 05.2017 г., м. 10.2017 г. и м. 12.2017 г., както и начислените лихви за забава общо в размер на 3 427,56 лв., в т.ч. и лихва в размер на 155,22 лв., начислена за данъчен период м. 02.2018 г., която произтича от извършената корекция в резултата за данъчен период м. 12.2017 г., довела до промяна в процедура по приспадане по чл. 92, ал. 1 от ЗДДС, приключила през м. 02.2018 г.

Установено е в хода на ревизията, че извършваната от дружеството дейност през ревизираните периоди е търговия със стоки /дограма и резервни части/, товарен автомобилен транспорт, строително-монтажни работи /СМР/.

С цел обективното установяване на факти и обстоятелства, имащи значение за определяне на данъчните задължения на ревизираното лице, в хода на ревизионното производство са предприети следните процесуални действия:

- На основание чл. 37, ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК, на дружеството е връчено Искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице /ИПДПОЗЛ/ изх. №Р-22220219005776-040-001 от 25.11.2019 г., пълното съдържание на което е отразено на стр. 2 – 5 от РД. На стр. 6 от РД е отбелязано, че дружеството е представило единствено оригинали на фактури за покупки за някои от месеците, като е налице изрична констатация, че други документи не са представени.

- На основание чл. 45 от ДОПК, са извършени насрещни проверки на други задължени лица – [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК], резултатите от които са отразени в Протоколи за извършена насрещна проверка /ПИНП/.

- Отправени са Искания за представяне на документи и писмени обяснения от трети лица /ИПДПОТЛ/ до [фирма], ЕИК[ЕИК] и [фирма], ЕИК[ЕИК], от които са представени документи, описани в РД.

- Приобщени са ПИНП на [фирма], ЕИК[ЕИК] и на [фирма], ЕИК [ЕГН], изготвени в хода на извършена проверка за установяване на факти и обстоятелства /ЛУФО/ на [фирма], приключила с Протокол №П-22220218211254-073-001 от 19.07.2019 г.

- На основание чл. 103, ал. 1 от ДОПК, на дружеството е връчена Покана №Р-22220219005776-177-001 от 11.03.2020 г. за корекция на несъответствия в подадените декларации за данъчните периоди м. 10.2016 г., м. 03.2017 г., м. 10.2017 г., м. 12.2017 г. и м. 05.2018 г. Корекции не са извършени.

- Извършени са служебни проверки в информационните масиви на НАП, описани на стр. 5 от РД.

Въз основа на събраните документи, органите по приходите са преценили, че са налице основания за извършване на корекции в декларираните от дружеството резултати за част от ревизираните периоди по ЗДДС.

Видно от мотивите на РА, като основание за отказ на данъчен кредит по фактурите, издадени от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма], е посочено неизпълнение на изискването на чл. 71, т. 1 от ЗДДС. Т.е. отказът на данъчен кредит е постановен не поради недоказаност на реалността на доставките, а поради това, че

ревизираното дружество не притежава фактурите, по които е претендирано данъчен кредит или е упражнило такъв в размер, надвишаващ размера на данъка, начислен в издадените от доставчиците фактури.

Съобразно общото разпределение на доказателствената тежест по чл.154, ал.1 ГПК приходните органи са приели, че ревизираното дружество не е представило оригинали или копия на спорните фактури. Т.е. в случая са налице единствено данни за тяхното отразяване в отчетните регистри на жалбоподателя, което по никакъв начин не можело да обоснове наличието на предпоставките за упражняване на право на приспадане на данъчен кредит по тях.

Ревизионният акт е връчен на 10.11.2020 г. и оспорен по административен ред с жалба вх. №53-06-9710 от 23.11.2020 г. Срокът за произнасяне по чл.155, ал.1, вр. чл.146 ДОПК, е до 29.01.2021 г. В този срок е постановено Решение № 150 от 27.01.2021 г. на директора на ДОДОП С., с което РА е потвърден, в която част и съгласно чл.156, ал.1 ДОПК е предмет на съдебния контрол за законосъобразност.

В преписката липсват данни за връчване на Решение № 150 от 27.01.2021 г. на ДОДОП С., поради което следва да се приеме, че жалбата вх.№ 53-04-92 от 08.02.2021 г., по която е образувано настоящето съдебно производство, е подадена в срока по чл.156, ал.1 ДОПК, от легитимирано лице и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което е допустима.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

При служебната проверка по чл.160, ал.2 ДОПК съдът констатира, че оспореният ревизионен акт е издаден от компетентни по смисъла на чл.118, ал.2 и чл.119, ал.3 ДОПК органи по приходите, при спазване на установената форма по чл.120, ал.1 ДОПК. Противно на твърденията в жалбата, липсват данни по делото в ревизионното производство да са допуснати съществени процесуални нарушения - такива, които са нарушили правото на защита на засегнатото лице, или ако не бяха допуснати, биха довели до постановяване на акт с друго съдържание. Материалната законосъобразност на изводите на ревизиращите органи съдът следва да провери по повод на осъществявания съдебен контрол, доколкото спорът е изцяло материалноправен – относно изпълнение на изискването по чл.71, т.1 ЗДДС.

Съображенията относно отделните доставчици са следните:

1. В хода на ревизията е установено, че за данъчен период м. 11.2016 г. ревизираното лице е упражнило право на приспадане на данъчен кредит в размер на 22,67 лв. по фактура №[ЕГН]/25.08.2016 г., която е с данъчна основа /ДО/ в размер на 113,33 лв. и издател – [фирма].

На доставчика е извършена насрещна проверка, която е документирана с ПИНП №П-16002619218539-141-001 от 24.01.2020 г. За целите на същата е връчено ИПДПОЗЛ №П-16002619218539-040-001/27.12.2019 г., в отговор на което са представени документи, подробно описани на стр. 19 и 20 от РД. Констатирано е, че [фирма] е издало на ревизираното дружество 12 фактури, сред които не е цитираната по-горе фактура. Предвид този факт, на основание чл. 71, т. 1 от ЗДДС, на [фирма] е отказано правото на данъчен кредит в размер на 22,67 лв.

Относно [фирма] - в хода на административното оспорване е установено, че в дневниците за продажби на този доставчик за м. 08.2016 г. няма отразена фактура с №[ЕГН] от 25.08.2016 г. с получател ревизираното лице. Освен това, всички издадени

от доставчика през този месец фактури са с номера, първите четири цифри на които са 0000, докато номерът на фактурата, по която жалбоподателят претендира данъчен кредит започва с 1090. При проверка в дневника за покупки на ревизираното лице за м. 11.2016 г. записът за спорната фактура е маркиран в червено и излиза съобщение „не е намерен насрещен документ“.

В хода на съдебното производство изводите на приходните органи се потвърждават чрез приета съдебно-счетоводна експертиза (ССЕ), която съдът кредитира като компетентно изготвена и неоспорена от страните. Вещото лице е извършило проверка на място при доставчика, при която е установило, че [фирма] не е издавало фактура с №[ЕГН]/25.08.2016 г.

Съгласно чл. 71, т. 1 от ЗДДС данъчнозадълженото лице упражнява правото си на приспадане на данъчен кредит по отношение на доставки, по които е получател, когато притежава данъчен документ, съставен в съответствие с изискванията на чл. 114 и чл. 115 от ЗДДС, в който данъкът е посочен на отделен ред.

Обосновано приходните органи са приели, че съгласно общото разпределение на доказателствената тежест по чл.154 ГПК лицето, претендиращо право на данъчен кредит, следва да докаже наличието на основната предпоставка за надлежно упражняване на това право, а именно, че притежава данъчен документ /в случая фактура/, съставен в съответствие с изискванията на чл. 114 и чл. 115 от ЗДДС. Доколкото това не е сторено при ревизията и в хода на административното и съдебно оспорване, то следва да се приеме, че не е налице условието, предвидено в разпоредбата на чл. 71, т. 1 от ЗДДС за надлежно упражняване на правото на данъчен кредит.

За да бъде правото на данъчен кредит валидно упражнено, данъчнозадълженото лице трябва да разполага с оригинален първичен счетоводен документ или с копие от екземпляра на издателя на документа, заверено от него с подпис и печат, което да съхранява в счетоводството си. Липсата на първични счетоводни документи не може да бъде преодоляно с включването им в дневниците за покупки на ревизираното лице. Следва да се има предвид, че изискването лицето да притежава оригинален данъчен документ е насочено освен към спазване на счетоводния принцип за документална обоснованост, също така и към предотвратяване на злоупотребите с ДДС, което е и причината законът да предвижда нарочно установена специфична процедура по уведомяване на контролните органи, в случай на изгубване, унищожаване или повреждане на данъчните документи – чл. 58, ал. 2 от ППЗДДС.

Правилно е позоваването на приходните органи на практиката на Съда на европейските общности /С./, в т.ч. съгласно Решение от 29.04.2004 г. по дело С-152/02, Пето отделение, „правото на приспадане трябва да бъде упражнено по отношение на данъчен период, през който са изпълнени двете условия, изисквани от тази разпоредба /чл. 18, ал. 2 от Шестата директива/, а именно: стоките да са били доставени или услугите – извършени и данъчнозадълженото лице да притежава фактура или документ, който съгласно критериите, определени от въпросната държава-членка, може да се счита за служещ за фактура“. Двете предпоставки за признаване на право на кредит са кумулативни и липсата на която и да е от тях възпрепятства възникването и упражняването на това право.

По изложените съображения съдът приема, че правилно и обосновано с РА е отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 22,67 лв. по фактура №[ЕГН]/25.08.2016 г., издадена от [фирма]. Дължимо е отхвърляне на оспорването в

тази част. Жалбоподателят не доказва твърденията си за извършена корекция на ползвания данъчен кредит, нито че притежава необходимите документи за признаване на претендираното данъчно предимство.

2. За данъчен период м. 11.2016 г. ревизираното дружество е упражнило право на приспадане на данъчен кредит в размер на 2 442,52 лв. по фактура №25504/07.10.2016 г., с ДО в размер на 12 212,60 лв. и издател [фирма] /понастоящем [фирма]/.

Видно от констатациите на РД, за целите на настоящата ревизия е приобщен ПИНП №П-22220519027495-141-001 от 25.02.2019 г., документиращ насрещна проверка на горепосочения доставчик, извършена в хода на ПУФО на [фирма]. Съгласно неговите констатации, на проверяваното дружество е връчено ИПДПОЗЛ, в отговор на което са представени: копие на фактура №25504/07.10.2016 г. с ДО - 562,45 лв., ДДС – 112,49 лв. и предмет – продажба на модули и стъклопакет; дневен финансов отчет от ЕКАФП; договор за покупко-продажба и складова разписка; извлечения от счетоводни сметки; копия на фактури от предходни доставчици.

Предвид горните факти, ревизиращите органи са установили, че в случая [фирма] е отразило в дневника си за покупки за м. 11.2016 г. фактура с горепосочения номер, но със стойности, които не съответстват на стойностите /данъчна основа и ДДС/ на издадената от доставчика фактура, отразена в дневниците му за продажби. В тази връзка е формирано заключение, че ревизираното лице неправомерно е упражнило право на приспадане на данъчен кредит в размер на 2 442,52 лв., вместо 112,49 лв. Съответно, за данъчен период м. 11.2016 г., на основание чл. 71, т. 1 от ЗДДС, за разликата в размер на 2 330,00 лв., е постановен отказ на данъчен кредит.

Според заключителната част на приета по делото ССЕ фактура №25504/07.10.2016 г. е издадена от [фирма] на [фирма] на обща стойност 674.94 лв. (ДО от 562.45 лв. и ДДС от 112.49 лв.). Ето защо и като са признали право на ДК за сумата от 112,49 лв. вместо за претендираната от ревизираното лице сума в размер на 2 442,52 лв., приходните органи са постановили оспорения РА при правилно приложение на закона. Дължимо е отхвърляне на оспорването в тази част. Жалбоподателят не доказва твърденията си за извършена корекция на ползвания данъчен кредит, нито че притежава необходимите документи за признаване на претендираното данъчно предимство в посочения размер от 2442.52 лв.

3. За данъчен период м. 05.2017 г., ревизираното лице е упражнило право на приспадане на данъчен кредит в размер на 721,37 лв. по фактура №[ЕГН] от 13.03.2017 г., с данъчна основа 3 606,84 лв., издадена от [фирма]. Ревизиращите органи са констатирани, че задълженото лице не притежава цитираната фактура. При извършена проверка в информационния масив на НАП е установено, че в дневниците за продажби на [фирма] за м. 03.2017 г. няма отразена фактура с горепосочения номер, стойности и получател - [фирма]. На основание чл. 71, т. 1 от ЗДДС на жалбоподателя е отказано правото на приспадане на данъчен кредит по цитираната фактура.

В хода на административното оспорване е извършена проверка в информационния масив на НАП, при която беше установено, че в дневниците за продажби на [фирма] за м. 03.2017 г. няма отразена фактура с №[ЕГН] от 13.03.2017 г., с получател [фирма]. В дневника за покупки на ревизираното лице за м. 05.2017 г. записът за спорната фактура е маркиран в червено и излиза съобщение „не е намерен насрещен документ“.

Приетата по делото ССЕ потвърждава, че фактура с №[ЕГН] от 13.03.2017 г. е

издадена от [фирма] на друго дружество – [фирма]. Въз основа на изложеното правилно и обосновано приходните органи са приели, че не е изпълнено изискването по чл.71, т.1 ЗДДС, за което за относими мотивите, изложени по отношение на първия доставчик, които не следва да се преповтарят. Дължимо е отхвърляне на оспорването в тази част. Жалбоподателят не доказва твърденията си за извършена корекция на ползвания данъчен кредит, нито че притежава необходимите документи за признаване на претендираното данъчно предимство.

4. За данъчен период м. 10.2017 г., ревизираното лице е упражнило право на приспадане на данъчен кредит общо в размер на 7 016,00 лв. по фактури №[ЕГН] от 13.10.2017 г. и №[ЕГН] от 17.10.2017 г., всяка на стойност 17 540,00 лв., издадени от [фирма].

За целите на ревизията е приобщен ПИНП №П-22222519027493-141-001 от 18.03.2019 г., документиращ насрещна проверка на [фирма], извършена в хода на ПУФО на ревизираното дружество. В отговор на връчено ИПДПОЗЛ, проверяваното лице е представило по електронен път издадена на [фирма] фактура №[ЕГН]/09.08.2017 г. на стойност 12,50 лв., ДДС – 2,50 лв. и предмет – моторно масло. Същата е включена в дневника за продажби на доставчика за периода на издаването ѝ. От страна на доставчика е представена декларация, че няма издавани фактури с горепосочените номера, тъй като все още не е достигната номерация, започваща с 13. Отказът на ДК е постановен на основание чл. 71, т. 1 от ЗДДС, общо в размер на 7 016,00 лв. по горесцитираните две фактури.

По отношение на фактурите, с посочен издател [фирма], в хода на административното оспорване е извършена проверка в отчетните регистри на доставчика, при която беше установено, че издаваните за периода фактури са с номера, първите цифри на които са 10000 и няма фактури с номера, започващи с 13, което се явява в потвърждение на изявленията на доставчика. При проверка в дневника за покупки на ревизираното лице за м. 10.2017 г. беше установено, че записът за двете фактури е маркиран в червено и излиза съобщение „не е намерен насрещен документ“.

Приетата по делото ССЕ потвърждава, че спорните фактури №[ЕГН] от 13.10.2017 г. и №[ЕГН] от 17.10.2017 г. не са издадени от [фирма] в полза на [фирма]. Доставчикът е отразил в регистрите си по ЗДДС единствено фактура №[ЕГН]/09.08.2017 г. на стойност 12,50 лв., ДДС – 2,50 лв. и предмет – моторно масло.

Въз основа на изложеното правилно и обосновано приходните органи са приели, че не е изпълнено изискването по чл.71, т.1 ЗДДС, за което за относими мотивите, изложени по отношение на първия доставчик, които не следва да се преповтарят. Дължимо е отхвърляне на оспорването в тази част. Жалбоподателят не доказва твърденията си за извършена корекция на ползвания данъчен кредит, нито че притежава необходимите документи за признаване на претендираното данъчно предимство.

5. За данъчен период м. 12.2017 г. ревизираното дружество е упражнило право на приспадане на данъчен кредит в размер на 579,00 лв. по фактура №[ЕГН]/04.12.2017 г., с посочена данъчна основа в същия размер, издадена от [фирма].

Във връзка с изясняване на обстоятелствата относно тази доставка, на посочения доставчик е връчено ИПДПОТЛ №Р-22220219005776-041-002 от 11.05.2020 г., в отговор на което е представена фактура №[ЕГН]/04.12.2017 г. на стойност 482,50 лв., начислен ДДС – 96,50 лв. и предмет на доставката – 14,16 кв. м. стъклопакети. Също

така са представени: извлечение от ЕКАФП за платена сума, поръчка от ревизираното дружество, извлечение относно осчетоводяването на фактурата.

Тъй като с фактурата е начислен ДДС в размер на 96,50 лв., а ревизираното лице е упражнило право на приспадане на данъчен кредит в размер на 579,00 лв., с оспорения РА на основание чл. 71, т. 1 от ЗДДС на жалбоподателя е отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 482,50 лв.

Относно фактура №[ЕГН]/04.12.2017 г., с издател [фирма], след извършена служебна проверка в хода на административното оспорване е потвърдено, че същата е отразена в дневника за покупки на ревизираното дружество за м. 12.2017 г. с една и съща стойност за данъчната основа и ДДС /579,00 лв./, и очевидно със завишена стойност на начисления данък, като последното означава, че жалбоподателят неоснователно е упражнил право на данъчен кредит в по-висок размер.

Тези изводи са потвърдени от приета по делото ССЕ, според която [фирма] е издало на [фирма] фактура №[ЕГН]/04.12.2017 г. на обща стойност 579.00 лв., от които на стойност 482,50 лв., начислен ДДС – 96,50 лв. Ето защо и като са признали право на ДК за сумата от 96.50 лв. вместо за претендираната от ревизираното лице сума в размер на 579.00 лв., приходните органи са постановили оспорения РА при правилно приложение на закона. Дължимо е отхвърляне на оспорването в тази част. Жалбоподателят не доказва твърденията си за извършена корекция на ползвания данъчен кредит, нито че притежава необходимите документи за признаване на претендираното данъчно предимство в посочения размер от 579.00 лв.

За пълнота следва да се отбележи, че с оспорения РА на жалбоподателя не е отказано право на ДК по фактура, издадена от [фирма], тъй като същата касае период, който е извън обхвата на ревизията.

По тези доводи и на основание чл.160, ал.1 ДОПК е дължимо изцяло отхвърляне на оспорването.

При този изход на спора и на основание чл.161, ал.1 ДОПК на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение съобразно обжалвания интерес от 14 056.27 лв. или възнаграждение в размер на 951.69 лв. съгласно чл.8, ал.1, т.4 от Наредба № 1 / 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, I-во отделение, 69-и състав,

Р Е Ш Е Н И Е :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция: [населено място], район „К. село“, [жк], [жилищен адрес] срещу Ревизионен акт №Р-222202190057763-091-001/11.09.2019 г. и Ревизионен акт за поправка на РА /РАПРА/ №П-22221719162072-003-001 от 03.11.2020 г., издадени от Г. И. М. – орган, възложил ревизията и Ю. С. Т.-С. – ръководител на ревизията, потвърдени с Решение № 150 от 27.01.2021 г. на директора ДОДОП [населено място] относно отказано право на приспадане на данъчен кредит общо в размер на 10 626.86 лв. за данъчните периоди м. 11.2016 г., м. 05.2017 г., м. 10.2017 г. и м. 12.2017 г. и начислени лихви за забава в размер на 3 429.41 лв.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция: [населено място], район „К. село“, [жк], [жилищен адрес] да заплати на Дирекция “Обжалване и управление на изпълнението” при ЦУ на НАП [населено място] юрисконсултско

възнаграждение в размер на 951.69 лв.

Решението може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред ВАС на РБ.

СЪДИЯ: